

Часть шеста.

I.

Свѣтлината отъ горящия градъ така далече заливаше небето, че границитѣ ѝ неможехъ да се видѣтъ отъ човѣшко око. Задъ хълмоветѣ се подаде мѣсецитѣ, голѣмъ и пълень, който изведнѣжъ взе видъ на растопена мѣдъ, и, чинѣше се, че гледа съ изумление какъ гине всемогѣщия градъ. Въ червенитѣ бездни на небето свѣтѣхъ сѣщо такива червени звѣзди, но въ противоположностъ на обикновенитѣ нощи, на земята бѣше по-свѣтло, отколко на небето. Римъ, като исполинска клада, освѣтяваше цѣла Кампанія. При бързавія отблѣсъкъ виждахъ се далечнитѣ хълмове, градове, вили, храмове, паметници и акведуци, които се приближавахъ къмъ града отъ всички околни планини, а на акведукитѣ тълпи хора, които или се криехъ тамъ отъ опасността, или гледахъ отъ тамъ пожара.

Тъкачтъ Макринъ, въ чиято къща заведохъ Виниція, го изми, даде му дрѣхи и го нахрани, подирѣ което младиятъ трибунъ, като се почувствува добръ, обяви, че още сѣщата вечеръ ще иде да търси Лигія. Макринъ, който бѣше християнинъ, потвърди Хилоновитѣ думи, че Линъ, заедно съ стария пресвитеръ Климентъ, е отишълъ въ Остранія, дѣто Петъръ е цѣлъ да кръсти много новоповѣрвали. Въ квартала е било извѣстно на християнитѣ, че прѣди два дена Линъ поръчалъ на нѣкой си Гай да нагледва къщата му. Това послужи Виницію за доказателство, че ни Лигія, ни Урсъ сѣ останѣли въ къщи, а сѣ отишли сѣщо въ Остранія.

Тая мисль го доста успокои. Линъ бѣше човѣкъ старъ, комуто бѣше трудно да ходи отъ отсамъ Тибръ до довольно отдалеченитѣ врата Колизански и оттамъ да се връща пакъ отвѣдъ Тибръ, и за това се е прѣмѣстилъ навѣрно за нѣколко дена у нѣкой отъ свѣтитѣ единовѣрци отвѣдъ градскитѣ врати, а заедно съ него и Лигія и Урсъ. По тоя начинъ тѣ сѣ избѣгнахъ пожара, който въобще не прѣминѣ